

визначено в адміністративному законодавстві України, то визначення його юридичного складу існує лише в теорії права. Ці два поняття близькі за своїм змістом, але не тотожні. Термін «правопорушення» містить у собі як елементи складу, так і ознаки, які не мають значення для вирішення питання про можливість притягнення до юридичної відповідальності. Склад правопорушення завжди конкретний і становить сукупність головних, визначальних ознак, які виділені законодавцем як типові, необхідні і водночас достатні для притягнення особи до юридичної відповідальності. Відсутність хоча б одного з елементів складу виключає правову відповідальність.

Під юридичним складом розуміють передбачену нормами адміністративного права сукупність ознак, при наявності яких те чи інше протиправне діяння можна кваліфікувати як правопорушення. До цих ознак належать: об'єкт; об'єктивна сторона; суб'єкт; суб'єктивна сторона.

Склад адміністративного проступку – це логічна конструкція, правове поняття про проступок, яке закріплюється в праві та стає правовою категорією, обов'язковою і такою, що забезпечується примусовою силою держави. Перелік ознак, закріплених у складі проступку, є достатньою та необхідною умовою для кваліфікації діяння. Це означає, що діяння тільки тоді визнаються адміністративним проступком, коли воно містить всі ознаки його складу, відсутність хоча б однієї з них означає відсутність складу взагалі.

Одержано 06.04.2019

УДК 356.689(842)

Валерія Бесланівна МІЩЕНКО,

курсант групи ФЗ-205ХНУВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук Кириченко О. Ю.

ДЕЯКІ АСПЕКТИ СИСТЕМАТИЗАЦІЇ ВИДІВ КВАЛІФІКАЦІЇ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ

Кожному виду адміністративного проступку має відповідати свій вид адміністративно-правової кваліфікації. Узагальнено адміністративно-правова кваліфікація залишається різновидом правової кваліфікації, яка являє собою юридичну оцінку усієї сукупності фактичних обставин справи шляхом віднесення конкретного випадку до певних юридичних норм. В основі правової кваліфікації знаходиться «конкретний випадок», а іншими словами – юридичний факт, який саме і досліджується в процесі адміністративно-правової кваліфікації. Досліджуючи особливості кваліфікації корупційних адміністративних деліктів можна прийти до висновків, що можна поширити і до інших адміністративних деліктів. Це обумовлено, в першу чергу тим, що ці висновки базуються на нормах Кодексу про адміністративні правопорушення, які мають застосовуватись до всіх, без виключення, адміністративних правопорушень.

Передумовою кваліфікації корупційного адміністративного делікту є попередня діяльність до процесу кваліфікації з установлення і оцінки фактичних обставин вчинення делікту, що мають юридичну значущість, а також пошук відповідної адміністративно-правової норми, з'ясування її змісту.

Більш зваженим здається такий підхід до **класифікації юридичних фактів за ознакою характеру наслідків**, котрі настають внаслідок існування певних обставин, при якому вони можуть бути поділені на:

1) юридичні факти, що встановлюють право. З їх існуванням пов'язане виникнення правовідносин. Так, призначення на певну посаду слугує підставою виникнення правовідносин державної служби;

2) юридичні факти, що змінюють право. Наявність цих фактів тягне зміну правовідносин, що вже існують;

3) юридичні факти, що припиняють право. Це такі обставини, наявність яких тягне припинення правовідносин, що вже існують.

4) юридичні факти, що перешкоджають виникненню або трансформації права. Це обставини, наявність яких зумовлює правову неможливість виникнення, зміни, припинення тощо правовідносин. Наприклад, накладення на державного службовця дисциплінарного стягнення може бути перешкодою до отримання наступного рангу службовця тощо;

5) юридичні факти, що призупиняють право. Це може бути тимчасове позбавлення певних прав за адміністративне правопорушення. Наприклад, позбавлення права управління автотранспортними засобами на певний строк;

6) юридичні факти, що поновлюють право. До них належать обставини, наявність яких тягне відновлення прав, що існували раніше».

Адміністративно-правова кваліфікація у межах адміністративно-судового процесу – оцінка суб'єктом адміністративно-правової кваліфікації (адміністративним судом) юридичного факту (рішення, дії чи бездіяльності), який визначається в адміністративному позові як порушення, а сама оцінка полягає у встановленні наявності чи відсутності порушення прав, свобод та інтересів позивача. **Адміністративно-правова кваліфікація в межах адміністративного процесу як діяльності суб'єктів владних повноважень при здійсненні ними владних управлінських функцій** – оцінка суб'єктом адміністративно-правової кваліфікації (суб'єктом владних повноважень) у позасудовому порядку юридичного факту (рішення, дії чи бездіяльності), який визначається в зверненні як адміністративне порушення, а сама оцінка полягає у встановленні наявності чи відсутності порушення прав, свобод та інтересів суб'єкта звернення.

Якщо розглядати питання **кваліфікації адміністративних деліктів, що вчиняються юридичними особами**, слід зазначити наступне. Законодавство про адміністративну відповідальність фізичних осіб є систематизованим і складається з КУпАП України, навколо якого групуються інші закони, що її встановлюють та регулюють. Натомість законодавство про адміністративну відповідальність юридичних осіб є несистематизованим і складається із сукупності законів і підзаконних нормативних актів. Єдиного систематизованого

законодавчого акту, який би врегулював зазначене питання, в Україні поки що не створено.

Можна зробити висновок, що юридичний факт, який підлягає кваліфікації, призводить до виникнення низки нових юридичних фактів, а логіка їх виникнення обумовлена чинним законодавством. По суті це і є провадження в справах про адміністративні правопорушення, де на кожній стадії здійснюється адміністративно-правова кваліфікація відповідним суб'єктом такої кваліфікації, але в основі кваліфікації знаходиться один і той самий юридичний факт.

Одержано 08.04.2019

**НАУКОВИЙ ГУРТОК
КАФЕДРИ АДМІНІСТРАТИВНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПОЛІЦІЇ
ФАКУЛЬТЕТУ № 3**

УДК 343.85:343.54

Аліна Олександрівна ДЕНИСЕНКО,

курсант групи ФЗ-205 ХНУВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук Макаренко В. С.

**ОСНОВНІ ОЗНАКИ ТА ШЛЯХИ ПРОТИДІЇ ДОМАШНЬОМУ
НАСИЛЬСТВУ СТОСОВНО ДІТЕЙ**

Жорстоке поводження з дітьми наразі є однією з найбільш розповсюджених форм порушення прав людини у світі. Без подолання цього згубного явища не можливо створити умови для повноцінного розвитку дитини, реалізації її особистості. Проблема насильства над дітьми свідчить про необхідність ретельного вивчення й розробки профілактичних заходів спрямованих на її вирішення, оскільки діти є найменш захищеною, найуразливішою й майже повністю залежною від дорослих частиною суспільства.

Згідно з Законом України «Про запобігання та протидію домашньому насильству» від 07.01.2018, домашнім насильством вважається діяння (дії або бездіяльність) фізичного, сексуального, психологічного або економічного насильства, що вчиняються в сім'ї чи в межах місця проживання або між родичами, або між колишнім чи теперішнім подружжям, або між іншими особами, які спільно проживають (проживали) однією сім'єю, але не перебувають (не перебували) у родинних відносинах чи у шлюбі між собою, незалежно від того, чи проживає (проживала) особа, яка вчинила домашнє насильство, у тому самому місці, що й постраждала особа, а також погрози вчинення таких діянь.

Законодавством визначено 4 види домашнього насильства, які можуть застосовуватись, в тому числі, до дитини. Дитячим фондом ООН, в свою чергу, розроблено ознаки, за якими їх можна виявити. Зокрема, ознаками економічного